

## Arrest

nr. 233 879 van 11 maart 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS  
Eugène Plasky Square 92-94  
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 maart 2019.

1.3. Op 26 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 maart 2019 aangetekend verzonden

De bestreden beslissing luidt als volgt:

**“A. Feitenrelaas**

*U verklaart geboren te zijn Bint Jbeil, Libanon, op 18 oktober 1976. U heeft de Libanese nationaliteit en u bent sjiitisch moslim.*

*In 2011 bent u gehuwd met A.(...) M.(...), in 2018 bent u van haar gescheiden. Zij verblijft op heden in Beirout, maar u weet niet waar. Samen met haar heeft u drie kinderen: M.(...) (geboren in 2013), A.(...) en Ay.(...) (tweeling geboren in 2015). Zij verblijven bij de ouders van uw ex-echtgenote, dit is zo sinds juni 2018.*

*Op 2 februari 2019 bent u op religieuze wijze gehuwd met L.(...) A.(...) A.(...). Ze heeft de Libanese nationaliteit en verblijft in Beirout.*

*U heeft uw gehele leven tot aan uw definitief vertrek in het zuiden van Libanon verbleven. Van uw geboorte tot 2000 verbleef u in Bint Jbeil. Van 2000 tot 2001 heeft u in de gevangenis gezeten omwille van uw militaire activiteiten. Van 2001 tot 2008 verbleef u in Rmaych, waar christenen wonen. Sinds 2008 verbleef u de streek Aynata Karhaboun.*

*U bent tot het vijfde jaar naar de lagere school geweest. U heeft zelf beslist om te stoppen met school. Van 1995 tot 2000 heeft u allerlei militaire opleidingen gevolgd. U was eerste luitenant bij het Zuid Libanese leger. U was verantwoordelijk voor een centrum waar u de leiding had over ongeveer 30 mensen. U was gevestigd in Baraachit tijdens het vervullen van uw militaire opdrachten. Op 24 mei 1999 bent u gewond geraakt waardoor u nog steeds littekens heeft op uw lichaam. Van 2012 tot 17 mei 2018 verhandelde u auto's, u had een garage met showroom in Aitaroun Karheboun.*

*In 2000 werd u veroordeeld door de militaire rechtbank tot 1 jaar gevangenisstraf en 400.000 Libanese lira. Gezien uw militaire functie werd u beschuldigd van samenwerking met de vijand, Israël. Sinds uw vrijlating werd u regelmatig lastiggevalen door de Hezbollah. Eén dag na uw vrijlating kwamen ze naar uw verblijfplaats, u werd meegenomen naar een plaats en u werd daar door 15 mensen geslagen, u belandde hierdoor in het ziekenhuis. Door dit incident bent u weggevlucht en bent u naar Rmaych gegaan. Daar heeft u verbleven tot 2008, zonder problemen. Toen u in de streek Aynata Karhaboun verbleef, werd u in 2012 geslagen op uw hoofd toen de Hezbollah u toevallig passeerde tijdens een begrafenisceremonie. Van 2012 tot 2018 ontving u bovendien elke dag bedreigingen van de Hezbollah, via facebook, alsook telefonisch of als er iemand voorbij wandelde en op u spuwde. Er werd u gezegd dat er geen plaats was voor collaborateurs. In januari 2017 werd u verbaal bedreigd door leden van de Hezbollah, ze zeiden vuile woorden tegen u omwille van uw lidmaatschap van het Zuid Libanese leger. Op 17 mei 2018, na de verkiezingen, werd u in uw showroom bedreigd door enkele leden van de Hezbollah. Ze wilden auto's uit uw showroom om hun overwinning te vieren. Er werd in de lucht geschoten, alsook op u. U werd met de dood bedreigd. U heeft met een jachtgeweer op één van uw belagers geschoten. U bent kunnen vluchten omdat alle aandacht ging naar het gekwetste Hezbollah-lid. U bent diezelfde dag naar Saida gevlucht en u verbleef in het kamp Ein El Helwe omdat niemand dit kamp binnen geraakt.*

*U heeft op 12 juni 2018 Libanon op een legale manier verlaten. U nam probleemloos een vlucht van Beirout naar Turkije. U verbleef een week in Turkije en bent vervolgens doorgereisd naar Griekenland, waar u ongeveer een maand verbleef. Daarna reisde u verder naar Albanië waar u 25 dagen verbleef, vervolgens Servië waar u 45 dagen verbleef, daarna Bosnië waar u 35 dagen verbleef, dan transit in Kroatië en Slovenië, vervolgens een viertal dagen in Italië, 2 dagen in Frankrijk om uiteindelijk op 6 november 2018 in België aan te komen. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 23 november 2018 in België.*

*U vreest bij terugkeer naar Libanon dat u vermoord zal worden.*

*Toen u in Griekenland was, in de maand juni 2018, ontving uw broer H.(...) een mondelinge bedreiging dat hij geen contact met u mocht hebben omdat anders zijn huis in brand gestoken zou worden. Toen u in Turkije was, werd uw huis doorzocht en werd alles stuk gemaakt. In februari 2019 vond er tevens een poging tot ontvoering van uw twee kinderen plaats. Dit om druk op u uit te oefenen.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, kopies van enkele pagina's uit uw paspoort, scheidingsakte, originele individuele uittreksels uit het register van uw kinderen, een kopie van het vonnis in uw hoofd en een kopie van de brief van de mokhtar.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat u na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.*

*U geeft aan dat u sinds uw vrijlating uit de gevangenis in 2001 regelmatig werd lastiggevallen door de Hezbollah omwille van uw lidmaatschap bij het Zuid Libanese leger, dat u met andere woorden aanzien werd als een collaborateur (CGVS p.10-12). U heeft de door u beweerde problemen echter totaal niet aannemelijk gemaakt omwille van volgende redenen.*

*Vooreerst verklaart u na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, wanneer u specifieke vragen werden gesteld zodat het CGVS zich een duidelijk beeld van uw problemen kon vormen, dat u sinds 2001 geregeld met de Hezbollah in aanraking bent gekomen (CGVS p.10-12). Zo geeft u aan dat u een dag na uw vrijlating in 2001 door 15 personen van Hezbollah fysiek werd aangepakt, waardoor u in het ziekenhuis belandde (CGVS p.11), dat u in 2012 tevens fysiek werd benaderd (CGVS p.11), dat u van 2012 tot 2018 dagelijks bedreigingen kreeg, o.a. via facebook en telefonisch (CGVS p.11) en dat u in januari 2017 verbaal werd bedreigd (CGVS p.11). Het CGVS stelt vast dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over deze incidenten met geen woord rept (Vragenlijst CGVS punt 3), alsook heeft u hierover niet gesproken toen u tijdens het persoonlijk onderhoud het woord werd gegeven om uitgebreid de redenen te geven waarom u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS p.9-10). Dit ondermijnt de door u beweerde problemen met de Hezbollah. Het CGVS kan van u verwachten dat u deze incidenten, waarbij u slachtoffer werd van fysieke agressie, alsook de dagelijkse bedreigingen die u sinds 2012 telefonisch of via facebook ontving, in een eerdere fase van uw procedure te vermelden. Dit zijn incidenten waarvan verwacht wordt dat zij een grote impact op uw leven hadden, te meer daar u stelt dat u door de eerste fysieke aanval in het ziekenhuis belandde en dat u dagelijks, sinds 2012, bedreigingen ontving. Het feit dat u deze incidenten met een dermate ernstig karakter niet spontaan benoemt ondermijnt uw geloofwaardigheid. U geeft aan dat u de kans bij de DVZ niet gekregen heeft om alles te vertellen, dat u bij het CGVS deze kans zou krijgen (CGVS p.11). Dit weegt niet op tegen de vaststelling dat deze incidenten pas in een laatste fase tijdens het persoonlijk onderhoud naar boven komen. Het feit dat deze incidenten zich herhaaldelijk hebben voorgedaan en ze duidelijk geen eindpunt kenden zijn redenen te meer om te verwachten dat u deze in een eerdere fase tijdens uw procedure om internationale bescherming zou benoemen om uw beweerde problemen te staven. Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, en zoals reeds eerder werd opgemerkt, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Volledigheidshalve dient aangestipt te worden dat u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nog een toevoeging doet aan uw verklaringen bij de DVZ (CGVS p.3), u stipt daar het incident aan dat plaatsvond een dag na uw vrijlating (CGVS p.3), maar u laat na te spreken over de andere incidenten die hebben plaatsgevonden voor het incident in uw showroom. Uw advocaat voegde toe dat u ten overstaan van hem een aantal bijkomende incidenten had verteld, evenwel werd u ruimschoots de kans gegeven of u nog toevoegingen had bij het verslag van de DVZ (CGVS p.3). Het feit dat u nalaat te vertellen over de teisteringen die u sinds 2001 ervaarde, ondermijnt uw geloofwaardigheid, dat behoeft verder geen betoog. In het licht van deze door u geschetste incidenten, vindt het CGVS het bovendien allerm minst aannemelijk dat u niet eerder uit Libanon vertrokken bent. U met deze bedenking geconfronteerd, reikt u familiale redenen aan om dewelke u niet eerder kon vertrekken (CGVS p.12). U verwijst naar het feit dat uw moeder ziek was, uw vader gestorven was en uw zus het niet goed had (CGVS p.12). Dat louter familiale redenen u in Libanon hielden, weegt niet op*

tegen de bedreigende context die u schetst in het kader van uw problemen met de Hezbollah. Bovendien merkt het CGVS op dat u sinds 2012 tot 17 mei 2018 als autohandelaar werkte en u een eigen garage en showroom bezat (CGVS p.6). Het feit dat u deze professionele functie kon blijven uitoefenen, in het licht van de door u geschetste problemen, ondermijnt mede de geloofwaardigheid hiervan, dat spreekt voor zich.

Vervolgens heeft u niet kunnen overtuigen in het probleem dat zich op 17 mei 2018 afspeelde in uw showroom, het probleem dat na de verkiezingen plaatsvond. Zo merkt het CGVS een aantal tegenstrijdigheden op tussen uw verklaringen bij de DVZ en uw verklaringen bij het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat dit incident zich heeft voorgedaan op 28 mei 2018 en verklaart u bij het CGVS dat het incident zich voordeed op 17 mei 2018 (CGVS Vragenlijst punt 3.5, CGVS p.10, 12). Aangezien u aangeeft dat dit incident de reden was van uw vertrek, kan het CGVS verwachten dat u dit incident coherent in de tijd kan plaatsen. Daarnaast geeft u bij de DVZ aan "Ze trokken Kalasjnikovs en pistolen en schoten in de lucht om mij te terroriseren. Om mij te verdedigen schoot ik terug met mijn jachtgeweer waarbij een van de leden gewond raakte aan zijn voeten." (CGVS Vragenlijst punt 3 vraag 5). Bij het CGVS geeft u evenwel aan dat ze effectief op u schoten, wat toch een totaal andere nuancering is, dat hoeft op zich geen verder betoog (CGVS p.12). Bovendien vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u zomaar bent kunnen vluchten uit de benarde situatie waarin u zich bevond. U geeft aan dat u gebruik maakte van het moment waarop de Hezbollah leden zich ontfermden over hun gekwetste kompaan om te ontsnappen (CGVS p.12). Dit is weinig geloofwaardig daar u aangeeft dat ze u wilden doodschieten, zij met vier waren en u bovendien één van hen had verwond. Er kan verwacht worden dat zij in het licht hiervan u niet zomaar uit hun handen lieten glippen. Het feit dat u zonder meer kon ontsnappen is niet geloofwaardig te noemen in het licht van de door u geschetste problemen met hen. Bovendien geeft u aan dat u na dit incident bent gaan onderduiken in Ein El Helwe en dat u daar verbleef tot uw definitief vertrek uit Libanon (CGVS p.10). Evenwel merkt het CGVS op dat u nagelaten heeft deze verblijfplaats te vermelden toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd al uw verblijfplaatsen sinds uw geboorte tot uw definitief vertrek op te sommen en geeft u daar uitdrukkelijk aan dat u tot uw vertrek in het zuiden van Libanon verbleef (CGVS p.3), alsook liet u dit na te vermelden toen u bij de DVZ gevraagd werd naar uw verblijfplaatsen (Verklaring DVZ p.5 punt 10). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze vaststellingen uw geloofwaardigheid niet ten goede komen. Het CGVS kan van u verwachten dat u uw onderduikadres, van ongeveer een maand, spontaan benoemt wanneer u gevraagd wordt al de plaatsen waar u ooit gewoond of verbleven heeft op te sommen. Het feit dat u aangeeft daar te hebben verbleven omwille van de door u beweerde problemen, is een reden te meer om dit van u te verwachten.

Bovendien vindt het CGVS het niet aannemelijk dat Hezbollah in al die jaren geen effectievere pogingen heeft ondernomen om u te treffen. U geeft aan dat het feit dat u lid was van het Zuid Libanese Leger en een belangrijke positie bekleedde, de redenen waren om u te doden (CGVS p.9-12). U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat Rmaych een christelijke wijk is "Als er iets gebeurt, terwijl ik daar was, dan gaan ze christenen beschuldigen en dan komt er een probleem tussen christenen en islam." (CGVS p.12). Het feit dat u van 2001 tot 2008 daar verbleef, is geen vergoelijking voor de bedenking die het CGVS zich maakt. Bovendien, indien ze het effectief op u gemunt hadden, kan er verwacht worden van de Hezbollah dat zij zich niet zouden laten tegenhouden hun doel te bereiken en kan er verwacht worden dat het voor de Hezbollah, gezien hun omvang, hun netwerk en hun reputatie, weinig moeite gekost zou hebben om u te treffen. Het feit dat u hieraan bent kunnen ontsnappen, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen absoluut niet ten goede. In dit kader dient tevens vermeld te worden dat de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met de Hezbollah tevens wordt ondermijnd door het feit dat u probleemloos legaal via de luchthaven van Beirout het land hebt kunnen verlaten (CGVS p.8). Het is algemeen geweten dat Hezbollah deel uitmaakt van de luchthaven, het feit dat u zonder meer legaal kan vertrekken, is in het kader van de door u geschetste problemen niet geloofwaardig. U hiermee geconfronteerd zegt u dat er 45 dagen nodig zijn vooraleer uw naam op de lijst komt van gezochte personen (CGVS p.12). Aangezien u aangeeft dat u reeds sinds 2001 problemen kende met de Hezbollah en tussen 2012 en uw vertrek zelfs dagelijks door hen werd lastiggevallen hoeft het niet te verwonderen dat deze bewering elk begin van overtuiging ontbeert.

Vervolgens geeft u aan bij het CGVS dat na uw vertrek uw problemen het persoonlijk karakter overstegen en zich tot uw familie uitstrekten (CGVS p.7). Zo geeft u aan dat uw broer, toen u in Griekenland was, een mondelinge bedreiging ontving dat hij geen contact meer met u mocht hebben, indien wel, dat ze zijn huis in brand zouden steken (CGVS p.7). Eveneens verklaart u dat er in februari 2019 een poging is geweest tot ontvoering van uw kinderen na uw vertrek en u linkt deze poging tot ontvoering aan uw problemen, dat de Hezbollah druk op u wilt uitoefenen (CGVS p.7-8). Het CGVS stelt

*vast dat u nagelaten heeft de bedreiging die uw broer ontving te vermelden tijdens het voorbereidend gesprek met de DVZ, terwijl deze zich reeds op dat moment had voorgedaan (Vragenlijst CGVS punt 3). U heeft evenmin de bedreiging die uw broer ontving, als de poging tot ontvoering op uw kinderen, vermeld toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog zaken wou toevoegen die u niet heeft kunnen vermelden bij de DVZ (CGVS p. 3). Het feit dat u de problemen die uw familieleden meemaakten, niet vermeld heeft in een eerdere fase van uw verzoek om bescherming, ondermijnt andermaal op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. Er kan van u verwacht worden, aangezien uw problemen uw familie, en zelfs uw kinderen, hebben bereikt, deze in een eerdere fase spontaan te vermelden. Zulks betreft immers de kern van de door u beweerde problemen.*

*Uit bovenstaande observaties blijkt dat er aan de door u beweerde motieven geen geloof kan worden gehecht. Het CGVS is dan ook van mening dat u de vluchtelingenstatus geweigerd dient te worden.*

*Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden. Uw originele identiteitskaart en de kopies van enkele pagina's uit uw paspoort hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst die door het CGVS niet betwist worden. In dit kader dient wel opgemerkt te worden dat het CGVS vaststelt dat u niet in staat bent om uw paspoort neer te leggen, u geeft aan dat u dit niet meer heeft (Verklaring DVZ, CGVS p.8). Het CGVS heeft sterke vermoedens dat u hierover niet de waarheid spreekt en wel om volgende redenen. Zo geeft u bij de DVZ aan dat u uw paspoort in Parijs verloren bent (Verklaring DVZ p.9), terwijl u bij het CGVS aangeeft dat dit gestolen is in Parijs (CGVS p.8). Bovendien blijkt dat u in staat bent kopies van verschillende pagina's van uw paspoort neer te leggen, wat doet vermoeden dat u uw volledige paspoort in uw bezit heeft, of op zijn minst alle kopies hiervan en u dit om een of andere reden niet wenst neer te leggen. Dit ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid. De individuele uittreksels van uw kinderen en de scheidingsakte die u neerlegt, dienen door het CGVS niet betwist te worden in het kader van de door u beweerde vrees. Evenwel wilt het CGVS de kanttekening maken dat u op 10 januari 2019 bij de DVZ verklaarde dat u nog steeds gehuwd was met uw 'voormalige' echtgenote, dat zij op het moment van het voorbereidende gesprek met de DVZ in Bint Jbeil verbleef, alsook dat uw kinderen bij haar verbleven (Verklaring DVZ p.7-8, punt 15). Bij het CGVS verklaart u evenwel dat de scheiding plaatsgevonden heeft in 2018 en dat uw 'voormalige' echtgenote sinds augustus 2018 in Beirout zou verblijven, gescheiden van uw kinderen (CGVS p.5). Het vonnis dat u neerlegt van uw veroordeling in 2000-2001 staat geenszins de door u beweerde problemen die u kende met de Hezbollah. Bovendien betreft dit een gebrekkige kopie wat tevens de waarde hiervan sterk in vraag stelt. Dit geldt eveneens voor het document dat u neerlegt van de mokthar. Daarenboven hebben dergelijke documenten slecht waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig relaas, wat in uw hoofd niet zo blijkt te zijn. U bent dan ook niet in staat om met de door de neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS in positieve zin om te buigen.*

*Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.*

*Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.*

*Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam*

de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische militieën. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamistische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat

*burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), het proportionaliteitsbeginsel en een manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat hij een nood heeft aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen zijn persoon. Hij meent dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn nationale overheden. Hij betoogt dat de grieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag te stellen, dat er op basis van de objectieve beschikbare informatie en zijn eenduidige en coherente verklaringen genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Verzoeker benadrukt dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven, dat hem het voordeel van twijfel dient verleend te worden, dat zijn verklaringen eenduidig zijn, overeen komen met de beschikbare informatie en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met Hezbollah, te verklaren of te weerleggen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus hekelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich ertoe beperkt de veiligheidssituatie in Libanon in het algemeen te onderzoeken en hierbij geen rekening houdt met het feit dat Libanon kreunt onder het gewicht van de grote massa Syrische vluchtelingen die er verblijven en de spanningen die dat met zich meebrengt (1 miljoen vluchtelingen op een bevolking van 4 miljoen). Bovendien is het zo dat de verkiezingen van 2018 een verhoging van de invloed van Hezbollah met zich meebrachten. Een nieuwe regering kon slechts gevormd worden begin 2019. Nu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op een COI Focus van augustus 2018, vraagt verzoeker zich dan ook af op welke basis verwerende partij besluit tot een grotere stabiliteit. Deze appreciatie staat bovendien in schril contrast met de appreciatie van de Belgische overheden, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit het reisadvies voor Libanon van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken. Verzoeker voegt hieraan toe dat ook de Canadese autoriteiten alle reizen naar Libanon afraden omwille van de explosieve veiligheidssituatie. Hij citeert uitvoerig uit het Canadese reisadvies voor Libanon, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er sprake is van een zeer volatiele situatie, waarbij hele zones worden gecontroleerd door gewapende groepen, waarbij Hezbollah specifiek wordt genoemd, waarbij wordt bevestigd dat terroristische aanslagen herhaaldelijk voorkomen en waarbij de instabiliteit van de regio uitdrukkelijk en herhaaldelijk wordt bevestigd. Verzoeker wijst er tot slot op dat de Britse autoriteiten in februari 2019 de volledige Hezbollah catalogeerde als terroristische organisatie, dit ondanks het feit dat Hezbollah deel uitmaakt van de regering. Verzoeker meent dan ook dat er minstens aanleiding bestaat tot het toekennen van subsidiaire bescherming.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Hezbollah komt versterkt uit verkiezingen Libanon*” van NRC van 7 mei 2018, het Belgisch reisadvies voor Libanon, geraadpleegd op 24 april 2019, het artikel “*UK to ban Lebanon’s ‘terrorist’ Hezbollah’s political wing*” van Al Jazeera van 25 februari 2019, het artikel “*Britain to expand ban on Lebanon’s Hezbollah, calling it terrorist group*” van Reuters van 25 februari 2019, het artikel “*Hezbollah to be added to UK list*” van Reuters van 25 februari 2019.

of terrorist organisations” van BBC News van 25 februari 2019 en een aantal foto’s (paspoort, kinderen, echtgenote).

### 2.3. Nieuwe elementen

2.3.1. Op 11 februari 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus “*Libanon – De veiligheidssituatie*” van mei 2019.

2.3.2. Ter terechtzitting legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een aantal pagina’s van verzoekers Facebook pagina met vertaling in het Frans, facturen van verkoop van een auto met vertaling in het Frans, een arrest van de militaire rechtbank met vertaling in het Frans, een verklaring van de provinciegouverneur dd. 4 juli 2018 met vertaling in het Frans en een document registratie van een bedrijf met vertaling in het Frans.

### 2.4. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

### 2.5. De motieven van de bestreden beslissing

2.5.1. Blijkens de bestreden wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat (a) hij een dag na zijn vrijlating in 2001 door 15 personen van Hezbollah fysiek werd aangepakt, waardoor hij in het ziekenhuis belandde, (b) hij in 2012 tevens fysiek werd benaderd, (c) hij van 2012 tot 2018 dagelijks bedreigingen kreeg, o.a. via Facebook en telefonisch en (d) hij in januari 2017 verbaal werd bedreigd, en hij hierover evenmin heeft gesproken toen hem tijdens het persoonlijk onderhoud het woord werd gegeven om uitgebreid de redenen te geven waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hetgeen de geloofwaardigheid van door hem beweerde problemen met Hezbollah ondermijnt, het in het licht van deze door hem geschetste incidenten bovendien allerminst aannemelijk is dat hij niet eerder uit Libanon vertrokken is en ook het feit dat hij zijn professionele activiteiten kon blijven uitoefenen (hij werkte sinds 2012 tot 17 mei 2018 als autohandelaar en bezat een eigen garage en showroom) mede de geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen ondermijnt, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het probleem dat zich in mei 2018 na de verkiezingen afspeelde in zijn showroom, het bovendien niet aannemelijk is dat hij zomaar is kunnen vluchten uit de benarde situatie waarin hij zich bevond daar hij aangeeft dat de Hezbollah leden hem wilden doodschieten, zij met vier waren en hij bovendien één van hen had verwond en dan ook, in het licht hiervan, kan worden verwacht dat zij hem niet zomaar uit hun handen lieten glippen, en hij bovendien aangeeft dat hij na dit incident is gaan onderduiken in Ein El Helwe en dat hij daar verbleef tot zijn definitief vertrek uit Libanon, terwijl hij heeft nagelaten deze verblijfplaatsen te vermelden toen hem in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd al zijn verblijfplaatsen sinds zijn geboorte tot zijn definitief vertrek op te sommen en hij ook naliel dit te vermelden toen hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar zijn verblijfplaatsen, (iii) het niet aannemelijk is dat Hezbollah in al die jaren geen effectievere pogingen heeft ondernomen om hem te treffen en de geloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen met Hezbollah tevens wordt ondermijnd door het feit dat hij probleemloos legaal via de

luchthaven van Beiroet het land heeft kunnen verlaten, (iv) hij heeft nagelaten de bedreiging die zijn broer ontving te vermelden tijdens het voorbereidend gesprek met de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl deze zich reeds op dat moment had voorgedaan, en hij de bedreiging die zijn broer ontving en de poging tot ontvoering op zijn kinderen evenmin heeft vermeld toen hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud nog zaken wou toevoegen die hij niet heeft kunnen vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (v) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (vi) uit de grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 maart 2019 (CG nr. 1821917), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst, Libanon, is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met Hezbollah.

2.7.1. De Raad benadrukt vooreerst dat dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Uit vraag 3.5. blijkt bovendien dat verzoeker werd gevraagd om kort een overzicht van alle feiten (eigen onderlijning) weer te geven die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van herkomst (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies en vraag 3.5.). Het gegeven dat verzoeker kort de incidenten diende samen te vatten houdt in geen geval in dat hij verhinderd zou zijn geweest om belangrijke elementen of feiten weer te geven. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende de tijd zou hebben gekregen om de incidenten die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, volledig en correct toe te lichten. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat (a) hij een dag na zijn vrijlating in 2001 door 15 personen van Hezbollah werd geslagen, waardoor hij in het ziekenhuis belandde, (b) hij in 2012 op zijn hoofd werd geslagen toen Hezbollah hem toevallig passeerde tijdens een begrafenisceremonie, (c) hij van 2012 tot 2018 dagelijks bedreigingen kreeg van Hezbollah, via Facebook, telefonisch of als er iemand voorbij wandelde en op hem spuwde en (d) hij in januari 2017 verbaal werd bedreigd door leden van Hezbollah omwille van zijn lidmaatschap van het Zuid-Libanese leger. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dit klempt des te meer nu het gaat om ernstige

incidenten, waarbij verzoeker het slachtoffer werd van fysieke agressie en naar aanleiding van de eerste fysieke aanval in het ziekenhuis belandde, en om dagelijkse bedreigingen sinds 2012 die geen eindpunt kenden en waarvan dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat deze een grote impact hadden op zijn leven. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er te dezen nog op dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker kreeg bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien de kans om eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Zo hij op de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van de beweerde korte duur van het gehoor onvolledige verklaringen zou hebben afgelegd, kon dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud reeds zou hebben rechtgezet, *quod non*. Immers, uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken alle hoofdredenen voor zijn verzoek om internationale bescherming had verteld maar hij hierover een “kleine opmerking” had. Gevraagd wat hij daar concreet mee bedoelt, liet verzoeker optekenen: “(...) mijn probleem was van 2001 tot 2018 en er zijn van 2001 tot 2008 ook gebeurtenissen die ook verteld moeten worden.” Gevraagd om toe te lichten wat er dan tussen 2001 en 2008 concreet is gebeurd, haalde verzoeker slechts het incident aan dat zou hebben plaatsgevonden een dag na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2001, maar liet hij laat na te spreken over de andere incidenten die zouden hebben plaatsgevonden tussen 2001 en het beweerde incident in zijn showroom in mei 2018: “Toen Zuidlibanese leger gedaan was, en toen ik vrijgelaten ben van gevangenis. Werd ik opgepakt door Hezbollah, en ze hebben me geslagen, ik mocht niet meer daar blijven wonen. Daarom moest ik verhuizen naar andere streek, christelijke streek, Ermesh, daar aanvaardden ze ons wel.” Hem hierop de vraag gesteld: “U zegt, ik werd opgepakt door Hezbollah en geslagen, wanneer was dat?”, antwoordde verzoeker bovendien vreemd genoeg dat dit incident plaatsvond op 25 mei 2000, met andere woorden nog voor zijn arrestatie, hetgeen zijn geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komt. Verzoekers advocaat voegde hieraan toe dat verzoeker ten overstaan van hem een aantal bijkomende incidenten had verteld die zich hebben voorgedaan tussen 2006 en 2008 en die belangrijk zijn voor het dossier (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Het is de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud echter volstrekt onduidelijk op welke incidenten verzoeker (die het heeft over gebeurtenissen tussen 2001 en 2008) en zijn raadsman (die het heeft over feiten tussen 2006 en 2008) nog doelen nu uit verzoekers verklaringen duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat hij tussen het incident dat zou hebben plaatsgevonden een dag na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2001 en 2008 geen problemen heeft gekend. Meer nog, het eerstvolgende probleem dat verzoeker aanhaalt betreft het incident waar hij in 2012 op zijn hoofd werd geslagen toen Hezbollah hem toevallig passeerde tijdens een begrafenisceremonie. Daarnaast heeft hij het over een incident in januari 2017, toen hij verbaal werd bedreigd en beledigd door leden van Hezbollah omwille van zijn lidmaatschap van het Zuid Libanese leger. Pas nadat hem uitdrukkelijk de vraag werd gesteld “Tussen 2012 en 2017 heeft u geen persoonlijke problemen gekend, heb ik dat goed begrepen?”, vermeldde verzoeker: “Grote problemen, niet, elke dag wordt ik bedreigd.” (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Het tart naar het oordeel van de Raad echter alle verbeelding en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde bedreigingen dat hij de dagelijkse bedreigingen van 2012 tot 2018, via Facebook, telefonisch of als er iemand voorbij wandelde en op hem spuwde, afdoet als ‘geen grote problemen’. Ook de vaststelling dat verzoeker het feit dat (a) hij in 2012 op zijn hoofd werd geslagen toen Hezbollah hem toevallig passeerde tijdens een begrafenisceremonie, (b) hij van 2012 tot 2018 dagelijks bedreigingen kreeg van Hezbollah, via Facebook, telefonisch of als er iemand voorbij wandelde en op hem spuwde en (c) hij in januari 2017 verbaal werd bedreigd door leden van Hezbollah omwille van zijn lidmaatschap van het Zuid Libanese leger niet spontaan aanhaalde wanneer hem tijdens het persoonlijk onderhoud de kans werd gegeven om uitgebreid de redenen te geven waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – en waar hij enkel het incident in zijn garage in mei 2018 vermeldde (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10) –, relativeert in ernstige mate de door verzoeker geuite vrees ten aanzien van Hezbollah. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud anders had moeten zijn. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat aan verzoeker volgende open vraag werd gesteld: “We hebben zonet jouw persoonsgegevens en reisweg behandeld. Ook jouw documenten zijn zonet aan bod gekomen. We gaan nu jouw eigenlijke redenen van uw verzoek tot internationale bescherming behandelen. Het is

*belangrijk dat deze zo uitgebreid mogelijk aan bod komen zodat de nood aan internationale bescherming degelijk beoordeeld kan worden.*”, waarna hij de kans kreeg om een vrij asielrelaas uit de doeken te doen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9, eigen onderlijning). De Raad benadrukt in dit verband dat het aan verzoeker zelf is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Verzoeker kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet ernstig verwijten dat er andere vragen hadden moeten gesteld worden. De Raad merkt hierbij nog op dat aan verzoeker, nadat hij had verteld over het incident dat zich in mei 2018 in zijn garage zou hebben voorgedaan, nog uitdrukkelijk werd gevraagd of er nog redenen zijn waarom hij niet kan terugkeren naar Libanon, waarop hij enkel aangaf: *“Dat was het? Nog een ding, zij dachten dat ik nog altijd in Libanon was, ze zochten me overal, en toen ze te weten kwamen dat ik buiten Libanon was, kwamen ze naar mijn huis en hebben ze alles doorzicht, kapot maakten.”* en nog steeds geen gewag maakte van voornoemde incidenten, die pas later tijdens het persoonlijk onderhoud ter sprake kwamen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11).

Zo verzoeker werkelijk sinds zijn veroordeling in 2000 door Hezbollah als collaborator wordt beschouwd en om deze reden door hen zou worden gevisieerd en vervolgd, acht de Raad het overigens geenszins aannemelijk dat hij gedurende een periode van maar liefst 11 jaar (tussen 2001 en 2012) geen enkel probleem heeft gekend en dat Hezbollah, nadat verzoeker in 2012 terug in hun vizier zou zijn gekomen, niet meer doortastend tegen hem zou hebben opgetreden en van 2012 tot mei 2018 geen effectievere pogingen zou hebben ondernomen om hem te treffen. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn eerdere verklaring dat hij gedurende een lange periode in christelijk gebied woonde, waar de invloed van Hezbollah volgens hem beperkt was en hun effectieve slagkracht nog beperkter omdat dit anders aanleiding zou geven tot incidenten, en stelt dat hij daar dan ook redelijk veilig kon verblijven, dit in tegenstelling tot zijn geboortedorp in het zuiden van Libanon, waar hij niet naartoe kon. Daargelaten het feit dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen waar hij het heeft over de beperkte invloed van Hezbollah in de christelijke regio Rmaych, wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij hier slechts heeft gewoond van 2001 tot 2008, waarna hij verhuisde naar Karhaboun op slechts een half uurtje rijden van zijn geboortedorp Bint Jbeil, waar hij bleef wonen tot zijn vertrek uit Libanon in juni 2018 (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3 en p. 6 en p. 11). Indien Hezbollah verzoeker werkelijk zou willen doden omwille van zijn militair verleden bij het Zuid Libanese leger, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat het hen, gezien hun omvang, hun netwerk en hun reputatie, weinig moeite zou gekost hebben om hem te treffen. In zoverre verzoeker de wel eerder afwachtende en weinig doortastende houding van Hezbollah wat hem betreft nog tracht te verklaren, stellende dat Hezbollah voor de verkiezingsoverwinning van 2018 niet zo machtig was en ze pas na deze verkiezingsoverwinning drierster werden en hem durfden aan te pakken, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Immers, de Raad leest in de COI Focus *“Libanon – De Veiligheidssituatie”* van mei 2019 onder meer *“De Libanese regering voert een officieel beleid van neutraliteit (disassociation) met betrekking tot het Syrische conflict om te verhinderen dat het zou overslaan naar Libanon. (...) Het tij van neutraliteit en stabiliteit keerde toen Hezbollah-leider Nasrallah op 25 mei 2013 officieel erkende militaire steun te bieden aan het Syrische regime. Deze publieke erkenning van deelname aan de strijd betekende een belangrijk keerpunt waarbij Hezbollah zich volgens onder meer International Crisis Group (ICG) herdefinieert van een verzetsbeweging tot een sektarische militie. (...) Begin augustus 2014 deinde het Syrische conflict voor het eerst significant uit naar Libanon. (...) In 2015 versterkte het leger haar troepen in de grensregio met Syrië en bemant er sindsdien een lijn van legerposten op heuveltoppen. (...) Daarnaast ontplooiden Hezbollah-strijders zich aan de grens in de strijd tegen de extremistische groeperingen. In 2015, 2016 en de eerste helft van 2017 belaagden het leger (en Hezbollah) en een 500 à 1.000 in Libanon aanwezige extremistische strijders elkaar wel nagenoeg dagelijks in het bergachtige desolate Libanese grensgebied in kleinschalige gewapende confrontaties. (...) Samenwerking in veiligheidskwesties tussen Hezbollah en de Future Movement heeft er voor gezorgd dat sinds 2015 de veiligheidssituatie gevoelig verbeterde (...) Na een 29 maanden durende politieke en institutionele crisis verkoos het parlement op 31 oktober 2016 Michel Aoun (christen, stichter van het Free Patriotic Movement en ex-chef van het leger) als president. Dit stelde volgens onder meer de Raad van Europa een einde aan een periode van grote politieke instabiliteit die een bedreiging vormde voor het fragiele machtsevenwicht en de veiligheidssituatie in Libanon. Op 18 december 2016 vormde Saad Hariri, leider van de Future Movement, een regering van nationale eenheid met alle grote partijen, de eerste regering in twee jaar. In de zomer 2017 kwamen zowel Hezbollah als het Libanese leger afzonderlijk in actie tegen de extremistische rebellengroeperingen in de grensregio om ze definitief te verdrijven uit Libanon. Op 24 juli 2017 nam Hezbollah meer dan 60 % van het territorium van Hayat Tahrir al-Sham (HTS, Liberation of the Levant Organisation, het vroegere Jabhat al-Nusra) in de*

omgeving van Aarsal in. Op 27 juli 2017 ging een wapenstilstand tussen Hezbollah en HTS/JFS van kracht. Het akkoord bepaalde het vertrek van HTS/JFS-strijders en hun families naar de provincie Idlib in Syrië. (...) Op 6 mei 2018 vonden voor het eerst in negen jaar parlementsverkiezingen plaats. Deze verliepen over het algemeen vreedzaam. (...) Bij een lage opkomst van 49,2 % wonnen Hezbollah en diens politieke bondgenoten (Amal, FPM en andere) meer dan de helft van de zetels. Vooral de bondgenoten wonnen aan stemmen (...)” (p. 4-6) en “Hezbollah is naast een sjiitische politieke partij ook een sterk gewapende militie. (...) De militie heeft haar bases in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet, de Beka en Zuid-Libanon. Volgens het Civil-Military Fusion Centre van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO), de VN-Veiligheidsraad alsook de denktank Carnegie Endowment for International Peace is de militaire capaciteit van het gewapend apparaat van Hezbollah de grootste in Libanon, groter dan deze van het reguliere Libanese leger. Na de oorlog van 2006 met Israël kende Hezbollah een enorme groei in mankracht, wapens en uitrusting en ontpopte de militie zich tot regionale strijdmacht. Het heeft een leger van meer dan 20.000 getrainde professionele strijders, velen onder hen gehard in de oorlog in Syrië. Daarnaast beschikt het over tienduizenden deeltijdse reservisten. (...) Hezbollah behoudt haar gewapend apparaat naar eigen zeggen als verdediging tegen Israël en wendt deze bijgevolg niet aan voor binnenlandse doeleinden. Wanneer de groepering echter onder druk komt of haar militaire capaciteit in vraag wordt gesteld, twijfelt ze er niet aan haar belangen met wapens te verdedigen, ook in het binnenland. Dit gebeurde begin mei 2008 toen Hezbollah West-Beiroet gewapenderhand innam. Dit was een reactie op de beslissing van de ministerraad om de Hezbollahgezinde veiligheidschef op de luchthaven te ontslaan en een onderzoek in te stellen naar de wettelijkheid van Hezbollah's parallelle telecommunicatienetwerk, een belangrijk onderdeel van haar militaire apparaat. Het was de eerste keer dat het militaire apparaat van Hezbollah openlijk in vraag gesteld werd, wat dan ook opgevat werd als een regelrechte oorlogsverklaring. Op 14 mei 2008 trok de regering haar twee beslissingen in om een einde te stellen aan het geweld, een volgens ICG duidelijke militaire overwinning voor Hezbollah. (...) Sinds april 2014 verleent de beweging tevens haar samenwerking aan het leger bij de uitvoering van de veiligheidsplannen voor Tripoli, het gouvernement Akkar en de Bekavallei. Na de rol die Hezbollah speelde in het vertrek van HTS en IS uit Libanon in de zomer van 2017 verstrengelde het nog meer met het Libanese politieke, militaire en veiligheidsapparaat (...)” (p. 11-12). Ook uit het door verzoeker neergelegde artikel “Hezbollah komt versterkt uit verkiezingen Libanon” blijkt overigens dat Libanon sinds 2009 bestuurd wordt door opeenvolgende regeringen van nationale eenheid, waarbinnen Hezbollah altijd een machtspositie heeft gehad dankzij de steun van de grootste christelijke partij, de Vrije Patriottische Beweging van president Michel Aoun. Gelet op deze informatie, kan verzoeker in het verzoekschrift aldus bezwaarlijk ernstig voorhouden dat Hezbollah zich pas na de verkiezingen van mei 2018 almachtig voelde, reden waarom ze hem volgens verzoeker dan wél durfden aan te pakken.

Wat er ook van zij, uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud komt duidelijk naar voor dat de incidenten die zich tussen 2001 en het beweerde incident in zijn garage in mei 2018 zouden hebben voorgedaan door verzoeker zelf niet voldoende zwaarwichtig werden bevonden om Libanon te verlaten. Verzoeker bevestigt dit ook uitdrukkelijk in het verzoekschrift, waar hij meermaals benadrukt dat alle problemen die hij voor 2018 kende niet de eigenlijke reden of aanleiding van zijn vertrek waren. Het hoeft geen betoog dat deze vaststelling opnieuw de ernst van de door verzoeker voorgehouden voortdurende problemen met Hezbollah ondergraaft. Dat verzoeker niet eerder vertrokken is omdat hij voor zijn familie diende te zorgen, zoals hij nogmaals herhaalt in het verzoekschrift, kan deze appreciatie niet ombuigen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij niet eerder vertrokken is omdat zijn moeder ziek was, zijn vader gestorven was en de toestand van zijn zus niet goed was (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, weegt dit echter niet op tegen de bedreigende context die verzoeker schetst in het kader van zijn jarenlange problemen met Hezbollah, waarbij hij sinds 2012 dagelijks bedreigingen zou hebben ontvangen. Dit klemmt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zieke moeder bij zijn zus M. in Bint Jbeil woont en voor haar dus wordt gezorgd, dat ook zijn broer H. en zijn zus I. in Bint Jbeil wonen en dat hij bovendien nog een zus U. heeft, die in Beiroet verblijft. Verzoeker verklaarde hierbij ook dat zijn broer en zussen geen persoonlijke problemen kennen in Libanon (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat verzoeker Libanon niet eerder kon verlaten omdat hij voor zijn familie diende te zorgen kan de Raad dan ook allerminst overtuigen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen omwille van de problemen die hij voor mei 2018 met Hezbollah zou hebben gekend.

2.7.2. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij slechts gevlucht is na het incident van mei 2018 omdat de situatie volgens hem op dat moment totaal onhoudbaar werd. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ook aan het incident dat zich in mei 2018 zou hebben afgespeeld in verzoekers showroom geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing correct gewezen op een aantal flagrante tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: "(...) Zo verklaart u bij de DVZ dat dit incident zich heeft voorgedaan op 28 mei 2018 en verklaart u bij het CGVS dat het incident zich voordeed op 17 mei 2018 (CGVS Vragenlijst punt 3.5, CGVS p.10, 12). Aangezien u aangeeft dat dit incident de reden was van uw vertrek, kan het CGVS verwachten dat u dit incident coherent in de tijd kan plaatsen. Daarnaast geeft u bij de DVZ aan "Ze trokken Kalasjnikovs en pistolen en schoten in de lucht om mij te terroriseren. Om mij te verdedigen schoot ik terug met mijn jachtgeweer waarbij een van de leden gewond raakte aan zijn voeten." (CGVS Vragenlijst punt 3 vraag 5). Bij het CGVS geeft u evenwel aan dat ze effectief op u schoten, wat toch een totaal andere nuancering is, dat hoeft op zich geen verder betoog (CGVS p.12)." Verzoeker slaagt er niet in de Raad te overtuigen waar hij in het verzoekschrift aanstipt dat hij zich de exacte datum niet meer herinnerde, dat hij dacht dat het tussen 17 en 28 mei was en dat hij dit ook zo heeft aangegeven. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekers opeenvolgende verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, doch niet met elkaar verenigbaar zijn. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij in duidelijke bewoordingen en ondubbelzinnig "In 05/2018 werden er verkiezingen georganiseerd in Libanon. De Hesbollah kwam als winnaar uit de bus. Nadat zij de volledige controle hadden gekregen in de regio, kwamen zij op 28/05/2018 naar mijn garage om wraak te nemen." (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), hetgeen niet te rijmen valt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij het betreffende incident meermaals situeerde op 17 mei 2018 (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en p. 10). Aangezien verzoeker stelt ten gevolge van dit incident voor zijn leven te vrezen, hij blijkens zijn verklaringen naar aanleiding van dit incident onmiddellijk is ondergedoken en hij ook vrij snel na dit incident, op 12 juni 2018, het land heeft verlaten, hetgeen een grote impact heeft op verzoekers verdere leven, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij dit incident correct en coherent in de tijd kan situeren. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker hier niet in slaagt, zijn geloofwaardigheid reeds in ernstige mate ondergraaft. Daarnaast benadrukt verzoeker dat de mannen die binnen vielen in de lucht begonnen te schieten, dat ze naar hem schoten toen hij zijn jachtgeweer nam, waarop hij terugschoot. Dit zijn bijkomende details aan zijn relaas die hij gegeven heeft op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aldus verzoeker, die er op deze manier echter niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden uit te klaren. Het feit of er al dan niet effectief op verzoeker werd geschoten betreft immers geenszins een detail doch raakt aan de kern van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder ondermijnt.

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog het volgende wordt overwogen: "Bovendien vindt het CGVS het niet aannemelijk dat u zomaar bent kunnen vluchten uit de benarde situatie waarin u zich bevond. U geeft aan dat u gebruik maakte van het moment waarop de Hezbollah leden zich ontfurden over hun gekwetste kompaan om te ontsnappen (CGVS p.12). Dit is weinig geloofwaardig daar u aangeeft dat ze u wilden doodschieten, zij met vier waren en u bovendien één van hen had verwond. Er kan verwacht worden dat zij in het licht hiervan u niet zomaar uit hun handen lieten glijpen. Het feit dat u zonder meer kon ontsnappen is niet geloofwaardig te noemen in het licht van de door u geschetste problemen met hen." Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van en verwijzen naar zijn eerdere verklaringen in dit verband, waarmee hij geen overtuigende argumenten bijbrengt die voormelde motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: "Bovendien geeft u aan dat u na dit incident bent gaan onderduiken in Ein El Helwe en dat u daar verbleef tot uw definitief vertrek uit Libanon (CGVS p.10). Evenwel merkt het CGVS op dat u nagelaten heeft deze verblijfplaats te vermelden toen u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd al uw verblijfplaatsen sinds uw geboorte tot uw definitief vertrek op te sommen en geeft u daar uitdrukkelijk aan dat u tot uw vertrek in het zuiden van Libanon verbleef (CGVS p.3), alsook liet u dit na te vermelden toen u bij de DVZ gevraagd werd naar uw verblijfplaatsen (Verklaring DVZ p.5 punt 10). Het hoeft niet te verwonderen dat ook deze vaststellingen uw geloofwaardigheid niet ten goede komen.

Het CGVS kan van u verwachten dat u uw onderduikadres, van ongeveer een maand, spontaan benoemt wanneer u gevraagd wordt al de plaatsen waar u ooit gewoond of verbleven heeft op te sommen. Het feit dat u aangeeft daar te hebben verbleven omwille van de door u beweerde problemen, is een reden te meer om dit van u te verwachten.” De uitleg in het verzoekschrift dat hij zijn onderduikadres niet vermeldde omdat dit geen officieel adres betrof, vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Het kan de Raad overigens geenszins overtuigen dat verzoeker zou onderduiken in Ein El Helwe, het grootste en dichtst bevolkte vluchtelingenkamp van Libanon, dat algemeen wordt beschouwd als het kamp waar het meeste geweld voorkomt, dat volledig wordt omringd door legercheckpoints, dat een breed spectrum aan jihadistische groeperingen bevat, dat het meest gepolitiseerde en gemilitariseerde kamp in het land is, en waar wapens wijdverspreid zijn (zie COI Focus “Libanon – De Veiligheidssituatie” van mei 2019, p. 24-25), temeer verzoeker in dit kamp geen netwerk heeft waar hij terecht kon. Verzoeker verklaarde overigens zelf over het kamp: “Niemand mag dit kamp binnen” (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). De Raad leest dienaangaande inderdaad in voormelde COI Focus: “Midden november 2016 ving het Libanese leger aan met de constructie van een muur rond het kamp. De beslissing werd in samenspraak met de Palestijnse facties genomen als veiligheidsmaatregel om binnen- en buitenkomst van gewapende radicale groeperingen te verhinderen. (...) Begin januari 2018 legde het leger verhoogde veiligheidsmaatregelen op rond de ingangen van het kamp om exit-pogingen van gezochte personen beter te monitoren. Kampinwoners moesten zich bij het binnen- en buitengaan identificeren met hun identiteitsdocument en door elektronische poorten en metaaldetectoren passeren. Na protesten van de verschillende politieke facties en inwoners van het kamp kondigde het leger eind juni 2018 aan deze weer te verwijderen en te vervangen door ‘andere’ minder belastende veiligheidsmaatregelen.” (p. 26 en p. 28). Gelet op deze informatie, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoeker in mei 2018 zonder problemen het vluchtelingenkamp kon binnen gaan en er zonder enig netwerk bijna een maand kon verblijven.

2.7.3. Zoals nog terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing moet het bovendien, in het kader van de door verzoeker beweerde problemen met Hezbollah, ongeloofwaardig worden geacht dat hij probleemloos legaal via de luchthaven van Beiroet het land heeft kunnen verlaten. Verzoeker brengt hier tegen in dat Hezbollah een officiële reden nodig heeft om hem op de lijst van gezochte personen te zetten en dat Hezbollah tot het incident van 2018, waarbij hij op één van hun leden had geschoten en deze verwond had, geen dergelijke reden had. Hij gaat hiermee echter volledig voorbij aan zijn eigen verklaringen dat hij sinds 2001 problemen kende met Hezbollah omdat hij als collaborateur met Israël wordt beschouwd, feiten waarvoor verzoeker in 2000 ook zou zijn veroordeeld, en dat hij tussen 2012 en zijn vertrek zelfs dagelijks door Hezbollah werd bedreigd. Minstens mag het ten zeerste verbazen en doet het verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vrees dat verzoeker, die niet betwist dat Hezbollah controle heeft over de luchthaven van Beiroet, een dergelijk risico zou nemen nu niet kon worden uitgesloten dat hij op de luchthaven door Hezbollah staande zou worden gehouden, met alle gevolgen van dien.

2.7.4. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Hezbollah, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich na zijn vertrek uit Libanon zouden hebben voorgedaan, zijnde (1) dat verzoekers huis, toen hij in Turkije was zou zijn doorzocht en alles werd stukgemaakt, (2) dat zijn broer H. in juni 2018 mondeling zou zijn bedreigd dat hij geen contact met verzoeker mocht hebben omdat anders zijn huis in brand zou gestoken worden en (3) de poging tot ontvoering van zijn kinderen, volgens verzoeker om druk op hem uit te oefenen (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en p. 9-10).

2.7.5. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct beoordeeld als volgt: “Uw originele identiteitskaart en de kopies van enkele pagina’s uit uw paspoort hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst die door het CGVS niet betwist worden. (...) De individuele uittreksels van uw kinderen en de scheidingsakte die u neerlegt, dienen door het CGVS niet betwist te worden in het kader van de door u beweerde vrees. (...) Het vonnis dat u neerlegt van uw veroordeling in 2000-2001 staft geenszins de door u beweerde problemen die u kende met de Hezbollah. Bovendien betreft dit een gebrekkige kopie wat tevens de waarde hiervan sterk in vraag stelt. Dit geldt eveneens voor het document dat u neerlegt van de mokhtar.” Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat het document van de mokhtar duidelijk zegt dat hij niet welkom is en dat hij “persona non grata” is omdat hij deel uitmaakte van het Zuid-Libanese leger, alsook dat hij thans vervolgd wordt door de autoriteiten. Niet alleen betreft de brief een loutere kopie die

geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, daarenboven vertoont de brief een hoog gesolliciteerd karakter zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud volstrekt onzinnige verklaringen heeft afgelegd over de brief in kwestie: *“Om welke reden heeft de mokhtar dit geschreven? Alles wat ik moest doen, of naar welke dienst gaan, of factuur betalen, attest, word ik altijd geweigerd. Daarom ben ik bij mokhtar geweest om oplossing te zoeken, en heeft mij dat papier gegeven, als je dit aan hen toont, als je niet welkom bent, gaan ze dat accepteren. Wanneer heeft u dit document van de mokhtar ontvangen? 2017. Altijd als ik iets moet doen, dossier, aanvragen, een attest, dan maakte hij voor mij een nieuw attest. (...) Wie is dit document gaan aanvragen bij de mokhtar? Niemand, dat stond klaar bij mokhtar, elke keer als ik bij hem ga, dan geeft hij dit. Hij zet nieuwe datum, nieuwe nummer en geeft dat aan ons.”* (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Het slaat immers nergens op dat een document waarin wordt geattesteerd dat verzoeker niet welkom is omdat hij deel uitmaakte van het Zuid-Libanese leger hem zou helpen bij de door hem geschetste problemen die hij zou hebben ondervonden. Uit de ter terechtzitting neergelegde vertaling van deze brief blijkt overigens dat het geen schrijven van de mokhtar betreft, zoals verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud, maar van de provinciegouverneur, hetgeen verzoekers geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede komt. De brief bevat bovendien inhoudelijke contradicties. In de hoofding van de brief wordt namelijk als provincie ‘Nabtiya’ vermeld. In de verklaring zelf leest de Raad echter dat de gouverneur van de provincie ‘Aynata’ onder meer attesteert dat verzoeker woonachtig is in de provincie ‘Aynata’, regio Karhaboun. Uit verzoekers verklaringen blijkt inderdaad dat hij woonachtig was in de provincie Nabatiye. Aynata Karhaboun is blijkens verzoekers verklaringen echter het dorp/stadje waar hij de laatste tien jaar voor zijn vertrek uit Libanon heeft gewoond (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ, vragen 5 en 10; stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3, p. 6, p. 9 en p. 11) en dus geenszins een provincie zoals wordt geattesteerd in de voorgelegde brief, reden te meer om aan deze brief iedere bewijswaarde te ontfangen.

De Raad stelt derhalve vast dat de voormelde documenten omwille van hun beperkte bewijswaarde niet volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moeten de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat in casu niet het geval blijkt.

Wat betreft de documenten met betrekking tot verzoekers garage en zijn activiteiten als autoverkoper (een aantal pagina's van verzoekers Facebook pagina, facturen van verkoop van een auto en een document registratie van een bedrijf), merkt de Raad op dat verzoekers beroepsactiviteiten op zich niet worden betwist. Nergens uit deze documenten kan echter blijken dat verzoeker problemen kende met Hezbollah. Het vonnis van de militaire rechtbank werd reeds beoordeeld in de bestreden beslissing, waarbij werd vastgesteld dat dit vonnis, in de mate er enige bewijskracht kan aan gegeven worden, geen bewijs is van de voorgehouden problemen met Hezbollah.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde foto's zijn niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielrelaas.

2.7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is, gelet op hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Aangezien de door hem voorgehouden vrees ten aanzien van Hezbollah niet aannemelijk maakt, is ook de stelling in het verzoekschrift dat hij geen bescherming kan krijgen van zijn nationale overheden en de aangevoerde schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig.

2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Libanon zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus “*Libanon – De Veiligheidssituatie*” van mei 2019) blijkt voorts dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiietische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ein El Helwe betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten

verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooiëde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ein El Helwe genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben gehad in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat de grote massa Syrische vluchtelingen die in Libanon verblijven spanningen met zich meebrengt, dat de verkiezingen van 2018 een verhoging van de invloed van Hezbollah met zich meebrachten, dat een nieuwe regering pas kon gevormd worden begin 2019 en dat de Britse autoriteiten in februari 2019 de volledige Hezbollah catalogeerde als terroristische organisatie, dit ondanks het feit dat Hezbollah deel uitmaakt van de regering, en de verwijzing naar een Belgisch en Canadees reisadvies voor Libanon, brengt verzoeker geen elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. De Raad wijst er te dezen op dat een reisadvies slechts gericht is aan de eigen onderdanen die van plan zijn om naar Libanon te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming van personen die de Libanese nationaliteit bezitten. Uit de in het verzoekschrift geciteerde reisadviezen, die inhoudelijk aansluiten bij de informatie waarop voorgaande analyse is gesteund, kan overigens geenszins blijken dat er in Libanon actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien is de stelling in het verzoekschrift dat verzoeker omwille van zijn profiel een verhoogd risico loopt om gevisieerd te worden door het willekeurig geweld *in casu* niet dienstig. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dienvolgens ook van het concept van de "sliding-scale" zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie in de zaak "*Elgafaji*" het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest "*Diakité*" waar werd geoordeeld "*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het is pas in het kader van de beoordeling van de mate van het willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en de evaluatie van het reële risico op ernstige schade ten gevolge van dit willekeurig geweld dat de

“sliding-scale” relevant wordt. Dit is *in casu* niet het geval. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Libanon immers niet aan voormelde voorwaarden.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in zijn declaratieve opdracht slechts gemachtigd om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker daarnaast de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS